

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: G. J. VAN DER GRINTEN. GRIFFIER: W. E. RÖELL.
REDACTEUREN: B. H. OUDKERK — C. F. MEESTERS — H. G. SENF — S. J. J. DE JONGH — J. C. STROEVE
VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8 — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: OUDE DELFT 66a
UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
21STE JAARGANG — 4 NOVEMBER 1948 — 6 BLZ. No. 7

UITTREDE.

Plotseling mindert het wankele treintje vaart, remmen knarsen, en bij de laatste schok schuift er een bord voor het bijna dichtgevroren coupé-raampje: „Cortez”. De reisgenoten, meest boeren uit de omgeving die de markt gaan bezoeken, stappen zwijgend uit, terwijl zij de kragen van hun primitieve bontjassen omhoogtrekken. Als ik hen volg en het smalle perron afloop, valt mij meteen weer het contrast met Ajaccio op, waar de subtropische zon tot urenlange zwempartijen noodt. Hier worden daarentegen de scherpe contouren van de huizen door een zware sneeuwvracht aan het oog onttrokken, waardoor het omringende berglandschap des te meer overheerst; Cortez is grimmig, de mensen zijn er koel en vastberaden, en er heerst geen vrolijkheid in de welhaast verlaten straatjes. Het doet vreemd aan plotseling weer door de eeuwige sneeuw van het Centraal-Corsicaanse bergmassief te baggeren, terwijl toch 100 km meer westwaarts de „garçon” op een terrasje aan de Cour Napoléon even hevig als anders transpireert; onder het serveren van een ijskoude „pastiche” aan één van de weinig talrijke hotelgasten zal hij naar de voorbijflanerende Corsicaanse schone lonken en Mario een handkus toewerpen. Ajaccio is immers het land van de zon, van mandarijnen, muilezeltjes en kurkbomen, van gigantische cactusplanten, van een sfeer van kinderlijk uitgelaten temperament; van mensen die slechts voor deze dag leven, en hun verlangens tevreden stellen, waarbij de onbeschrijfelijk blauwe zee en de Iles Sanguinaires goedkeurend glimlachend toekijken.

In Cortez is dat allemaal heel anders; de sneeuw dringt er door de schoenen, een meedogenloze ijsbries jaagt door mijn jas en als ik bij het huis van mijn gastheer arriveer, verwens ik het ongelukzalige ogenblik, dat mij deed besluiten de koesterende warmte van de Westkust te verlaten. Maar toch, als ik dan even later aan een laaiend haardvuur zit en een tweede glas warme Cape Corse de koude verdreven heeft, kan ik de uitnodiging van de allercharmantste jonkvrouw niet weerstaan. Een intiem, intens geluk gaat er van de flonkerende kaarsen, van de lichtbedwelmende wijn uit en plotseling wordt dat andere lelijk, onsympathiek en zelfs pervers, de warmte is verstikkend geworden, de naieve vrolijkheid in een geraffineerde wellustigheid veranderd.

Voortaan zal ik zonder aarzeling uit het treintje stappen, zonder enig verlangen naar wat ik als amusant maar oppervlakkig heb leren kennen; de verwarmende gedachte dat ik verwacht word in een huis, weliswaar omringd door kilte, armoede en sneeuwmodder, doch vól geluk, geeft mij de moed opgewekt de treden van het perron af te gaan.

Desondanks heb ik in de nauwe, tochtige stationshal een kaartje naar Ajaccio gekocht en met schaamte in het hart ergens diep in mijn portefeuille verstopt. Want stel dat het eens ging dooiën.....

R.

Wegens het uittreden van de Heren R. Rademaker, G. Alberda en A. D. Kroese, heeft de Redactie zich op 1 November jongstleden als volgt samengesteld:

G. J. VAN DER GRINTEN, Hoofdredacteur.
W. E. RÖELL, Griffier.
B. H. OUDKERK.
C. F. MEESTERS.
H. G. SENF.
S. J. J. DE JONGH.
J. C. STROEVE. } Redacteurs.

UITTREDE.

Het is tegenwoordig koud, als ik 's morgens opsta. Dat is zo een ervaring die met de jaren komt. Vroeger was dat anders. Vroeger was het eigenlijk nooit koud, wanneer ik opstond; althans, ik stond zelden op, zolang het koud was. Soms kwam ik thuis om dezelfde tijd, waarop ik nu met een zucht de dekens van mij afwerp, wèrp, zo ver mogelijk, om niet in de verleiding te komen ze terug te trekken. Misschien kom ik nóg wel eens een keertje om deze tijd thuis en dan — zo neem ik mij voor — zal ik opletten of het óók koud is. Ik kan mij niet herinneren het bij zulke gelegenheden ooit koud gehad te hebben. Toch was dat niet zo erg geweest, want wat is beter tegen kou dan in je bed te kruipen? Heerlijk moet dat zijn; daarom zal ik opletten.

Ik heb vanochtend heel vroeg uit het slaapkamerraam gekeken en ontdekt, niet zonder enige jalouzie, dat de huispoes ook al op was, en hoe! Klaarwakker. Maar vaak ook hoor ik de poes op zolder 's nachts, of op de daken in de buurt, dan hoor ik ze minnekozen en ik vraag mij thans af wanneer die poes eigenlijk slaapt of dat ze helemaal niet slaapt. Dat zou ik ook willen leren.

Als ik vanochtend niet naar die poes gekeken had, had ik er vijf minuten korter over gedaan. Ik bedoel: over wassen, aankleden, scheren, tandenpoetsen en haarkammen. Het is n.l. mogelijk om m'n tanten gepoetst en mijn haren gekamd te hebben vóórdat het scheerwater warm is. Sommigen vinden het afschuwelijk om alles zo precies uit te kienen. Het is burgerlijk, sleur, twintigste-eeuws--achtig zeggen ze. Maar ik vind het veel erger vroeg op te moeten staan. Ik heb plezier in mijn nieuwe sport en er valt iets in te bereiken. Vroeger was dat anders.

Vroeger schoor ik mij op de meest uiteenlopende uren van de dag, al naar dat uitkwam. En mijn haar kamde ik zo dra... God ja, wanneer deed ik dat eigenlijk?

Er zijn er, die er slechter aan toe zijn dan ik. Hij, die in het keukentje slaapt, moet iedere ochtend om half acht naar Den Haag. Half acht. Naar Den Haag. Hij is weg, voordat de post komt en heeft zodoende niet eens tijd om de Spiegel te lezen. Zover is het met mij nog niet. Een en ander baart nogal moeilijkheden, want er is maar één wekkertje. Dat wekkertje loopt als logische consequentie van het voorgaande iedere ochtend tweemaal af.

De eerste keer hoor ik het al en ik verheug mij. Immers, het is niet voor mij, maar voor hem. De tweede keer hoor ik het ook. Het is wél voor mij. Elke avond vraag ik hem dat wekkertje, zo en zo laat afgesteld bij mijn bed te zetten, waarin hij toestemt. En hij vergeet het nooit, de ellendeling. Als ik nog eens trouw, dan is het om thee bij mijn ontbijt te hebben. Met suiker en melk. Het ontbijt, ik bedoel: mijn ontbijt van heden ten dage is beestachtig. Schrokken onder het bij elkaar zoeken van wat dictaten of boeken, een noodtoestand gewoon. Vroeger was het leven veel vanzelfsprekender; toen ontbeet ik nog niet.

Iedere ochtend als ik de straat op ga, verbaas ik mij erover, dat er al zoveel mensen aanwezig zijn, waarvan de meeste kennelijk al langer het daglicht aanschouwden dan ik. Nu moet ik zeggen, dat mij dit vroeger óók al eens opgevallen is. Misschien bevreedde het mij toen nog meer dan thans. De weinige bijzondere gevallen, waarbij ik zo vroeg ter been was om met enig recht deze overwegingen te kunnen koesteren, benut ik steeds met mij af te vragen, wat deze mensen uitvoerden, waar ze heengingen, wat ze dachten, hoe laat ze de vorige avond naar bed waren gegaan, of ze de pest in hadden omdat ze moesten gaan werken enz. Nu niet meer. Ik vraag mij nog slechts af wat ik zelf ga doen, of liever: ik wéét het. En ik peins erover, ik reken erover, maak fouten en begin opnieuw te rekenen. Al fietsende. Dat kost me nog eens een bekeuring. Of een blauw oog. Of een fiets. Soms kan ik me niet indenken, dat er zijn, die altijd geleefd hebben zoals ik nu. Die niet van een lustrum weten, van een Societeit of een almanak, kortom: van den prins geen kwaad. Vannacht droomde ik, dat ik óók zo was. Dat moest wel, want ik waande mij in New-York, aan de haven, aan de kust van de Atlantische Oceaan zo gezegd, dus ik kon er niets van weten (ik meen: van den prins, kwaad e.d.). Dat is een leven, waar ik ook wel eens van gedroomd heb: op zee. Ik ben vroeger wel eens op zee geweest, op een echte oceaan, maar daar heb ik nu geen tijd meer voor. Het lijkt me trouwens veel te koud, zo 's morgens vroeg. Eergisteren was er wat bijzonders: de straat opgebroken. Niet zo maar benullig opengebrosen, zodat je er met fiets en al, half over het trottoir nog wel langs kunt scharrelen, of zoals in het geval dat er een plank over ligt, speciaal neergelegd voor doorgaand verkeer, néé, echt finaal opgebroken: geen doorkomen aan, basta. Vroeger zou ik deze situatie onvoorwaardelijk beschouwd hebben als een teken des hemels om niet verder te gaan. Ik zou mij omgedraaid hebben, teruggedreden zijn en men zou mij een kwartier later door en door gelukkig met een boek bij de kachel hebben kunnen vinden. Eergisteren heb ik echter de hemel botweg genegeerd en ik ben omgereden. En hard, want ik wenste onder geen voorwaarde te laat te komen. Zo ben ik nu veranderd.

De middag is ochtend geworden, de avond middag en de nacht, ach, wat rest er van de nacht... De scherpe opmerker zal geconstateerd hebben dat ik een weinig uit mijn humeur ben. Mijn relaas maakt naar alle waarschijnlijkheid een wat geprikkeld indruk, laat ons zeggen: een pietsje kortaf. Maar, zoals ik al zei: Het is tegenwoordig koud, als ik 's morgens opsta en binnenkort wordt het misschien nog kouder ook. Schemerdonker zéker.

Bovendien geloof ik, dat ik voortdurend met en over mezelf bezig was. Zodoende heb ik vergeten te vertellen dat ik nog zes vriendjes heb op deze aardbol. Maar als ik zo vroeg op straat ben, dag aan dag, kom ik ze nooit meer tegen. Dat is niet collegiaal van hen, het grieft mij en daarom wil ik ook geen vriendje meer zijn. Daarom groet ik U.

AG.

Het moet U toch wel opgevallen zijn, meneer de H. R., toen wij vorige week het smalle gangetje door liepen, de glazen deur door, waar achter altijd dat ratelende geroezemoes; toen we dat trapje naar het privé-kantoor opliepen, U met de lijmpot, een oud nummer en het cliché-boek en ik met een schaar. Het was anders dan anders, minder, zelfs de sigaren van den Heer Mulder, maar dat zei hij zelf ook en dus zal dat er misschien niets mee te maken hebben.

Nee, als ik er zo over nadenk, dan voelde U het toch ook wel; zo'n opmaakje met de Oudste is toch altijd wel een plechtig ogenblik, vooral als het tegen het eind loopt en ik dan tegen U zei: „Nou, Jongste, breng dat nu maar even naar Kapelle.”

Dan zie ik steeds weer Uw blijde gezicht voor me, dat straalde van tevredenheid. Ja, en als dat dan voor de laatste maal gezegd wordt, dan grijpt je zoiets aan, maar denkt U er maar niet te veel aan.

Hoe vond U overigens de ingebonden jaargang? Ag, en ik lezen elkaar er nog geregeld stukken uit voor, en dat zegt wat. Ik hoop maar dat de volgende jaargang net zo smakelijk verzorgd is.

O ja, meneer de H. R., zou ik nog een kleinigheid aan ons vriendje mogen zeggen? Ik heb een gedichtje op hem gemaakt, laat U dat nu niet tot Pinksteren liggen?

Ik ben d'r uit, en jij zit zonder mij
Ik zit nu thuis en jij op 66a,
En inspireert weer tot een pagina
Want van een ander is er nooit iets bij.

Je zegt, dat je niet wilt, da 'k ga,
Allicht! Jij wenkte toch naar mij,
Om in je kamer en de drukkerij
Het werk te doen als

K.

INTREDE.

Het begon al donker te worden toen eindelijk, temidden van hoge bomen, de omtrekken van het huis voor mij opdoemden. Het zag er triest en vervallen uit. De vuilgrijze, met mos begroeide muren, en de scheefhangende luiken deden vermoeden, dat niemand zich in de laatste tientallen jaren enige moeite had gegeven om het te onderhouden. De tuin was een troosteloze wildernis en de oprijlaan liet op sommige plaatsen maar nauwelijks meer een weg naar het huis vrij. De oude eiken deur week piepend en krakend achteruit, toen ik de zware sleutel, die de notaris mij die middag had overhandigd, in het slot omdraaide.

Nieuwsgierig stapte ik naar binnen. De doffe, klamme atmosfeer kwam mij tegemoet. Licht scheen er niet te zijn. Voorzichtig stak ik een lucifer aan en vond op een oude kist in de gang een kaars liggen. Gewapend hiermee vond ik tastende mijn weg. Spookachtig verlichtte mijn kaars nu een grote hall waarop vele deuren uitkwamen en waar eens vele grootse en schitterende feesten gehouden moesten zijn. Ik begon mijn onderzoekingstocht. Op goed geluk opende ik een van de deuren die op de hall uitkwamen. Dit moest de woonkamer zijn. De kamer was leeg en op de vloer lagen glasscherven. Aan de muur hing nog een oud schilderij van een man met een nors gelaat en een woeste baard. Het moest een van mijn voorouders geweest zijn. Verscheidene van de ramen waren gebroken en een koude tocht deed de resten van de gordijnen heen en weer bewegen.

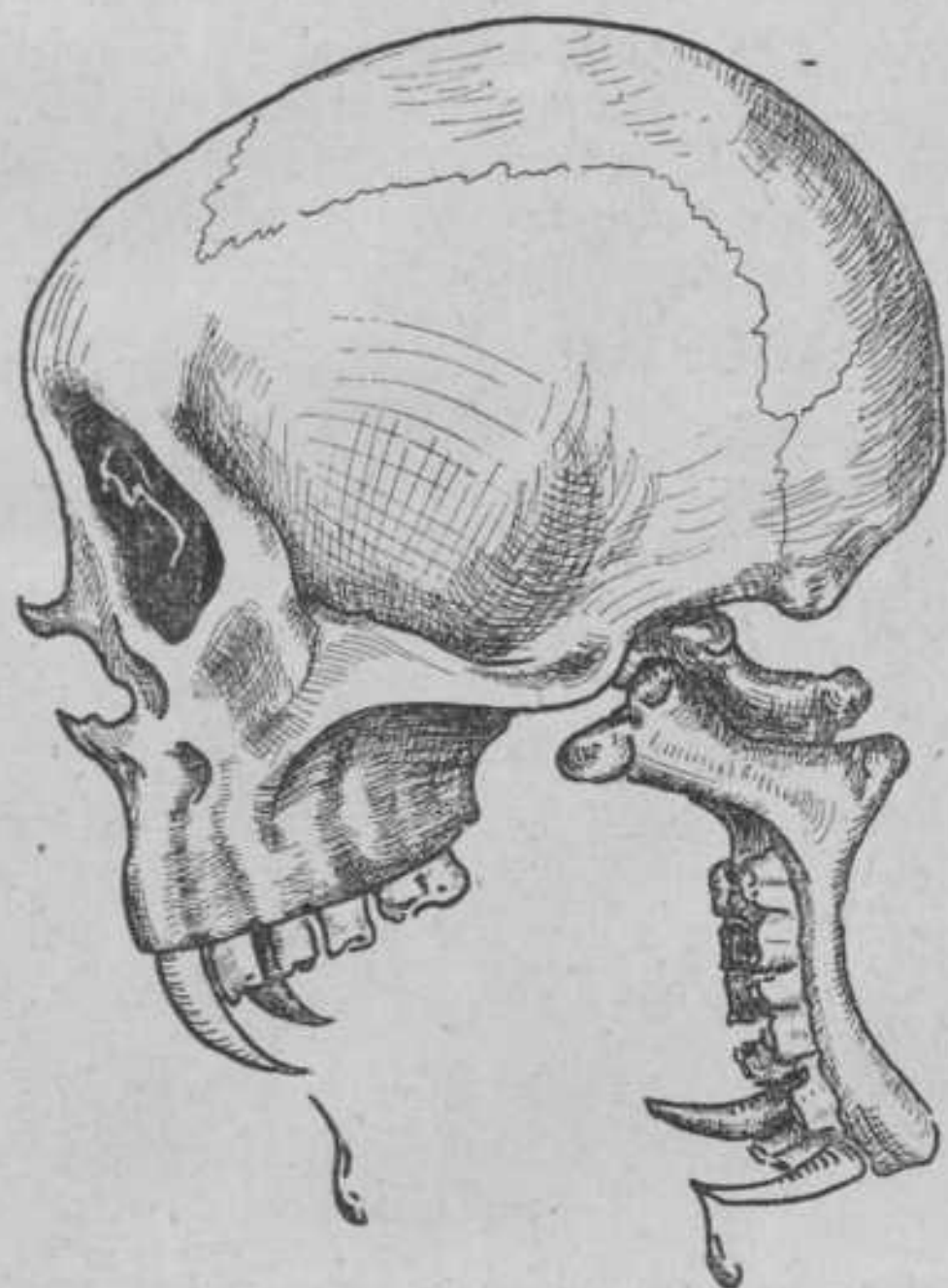
Ik ging de andere kamers binnen, de bibliotheek, die leeg was, de werkkamer, de keukens. Alles was even leeg en onheilspellend.

Tenslotte belandde ik langs een stenen wenteltrap in de kelder. Het flakkerende licht van de kaars viel op de beschimmelde muren en kaatste terug op de gewelfde zoldering. Plotseeling viel het licht op een met stof en spinrag bedekt wijvat. Een oude tinnen beker hing aan een haak aan de muur.

Ik kon niet nalaten, even de kraan onderin het vat om te draaien en tot mijn grote verbazing stroomde plotseling met een klaterend geluid, dat weerkaatste in de gewelfde ruimte, op de rode plavuizen een flonkerende straal van het purperen vocht. De verleiding was groot en ik pakte de tinnen beker van de haak en liet hem voorzichtig tot de rand toe vollopen.

Ik vroeg mij af hoe dit vat hier was blijven staan. Naar de smaak te oordelen moest deze wijn minstens veertig jaar oud zijn en hoe kon het ook anders. Dit vat moest hier al die tijd in dit eenzame, verlaten huis hebben gestaan.

Nooit heb ik zulke verrukkelijke wijn geproefd. Ik vulde een volgende beker en ondertussen realiseerde ik mij de vreemde situatie waarin ik mij bevond in dit vervallen huis, geheel alleen, geen sterveling mijlen ver in de omtrek. Een derde beker volgde. De wijn begon mij steeds beter te smaken en tintelde in mijn lichaam. De kleur van de straal, die mijn beker vulde, was van een prachtig dieprood in het kaarslicht. Dit vat en dit huis waren nu het mijne en ik zou alles laten opknappen en het huis zou herleven in zijn oude historie.

Plotseling leek het mij, of ik niet geheel alleen was, maar direct zette ik deze gedachte van mij af, want niets was te horen dan de geluiden van buiten en ik vulde een nieuwe beker. Maar weer leek het of er iets bewoog. Voorzichtig keek ik om mij heen en plotseling verstijfde ik. Bij het flauwe, bewegelijke licht van de kaars kon ik vaag een gestalte onderscheiden, die daar doodstil zat. Het gezicht was niet te zien. Ik vermande mij en riep. De echo's weerkaatsen in de ruimte. Nu kon ik hem iets beter zien. Ik riep weer. Weer die echo's en dan doodse stilte. Voorzichtig stond ik op. Nu bewoog ook de gestalte. En langzaam liep ik op hem toe. Ik hief mijn beker op. Goedenmorgen! ... Een luide klap en kletterend vielen de stukken van de spiegel op de rode plavuizen, het geluid tienvoudig weerkaast. De kaars was uitgegaan.

INTREDE.

Nog niet zo heel lang geleden had ik een schone droom. Ik waande mij in een betoverd woud, waarin het dichte lover de zon belette door te dringen. Geweldig was het, niets dan bomen, jong, rijpend groen aan de zwaar doorbuigende takken en daarboven die warme, onzichtbare bron van alle licht: de zon. Ik liep voort, onder de bekoring van dit fantastisch geheel. Plotseling bemerkte ik onder de zeer vele wandelaars een vriend van mij, die dadelijk op mij af kwam en mij wilde meenemen naar de zoom van het bos. Tegenstribbelend vertelde ik hem, dat ik eerst nog lange tijd wilde ronddolen door het betoverd mooie woud. Zijn argumenteren werd overheerst door een zacht, doch doordringend gelach, dat wel van boven, van tussen de bladeren leek te komen. Maar hoe ik ook speurde en keek, niets was daarboven te ontwaren. Tenslotte wist mijn vriend mij te overreden mee te gaan naar de bosrand.

Na geruime tijd gewandeld te hebben kwamen wij bij een klein, laag huisje, waarvan het dak wel scheen te raken aan het bladerdak, dat, hoewel niet zo dicht meer als in het midden van het woud, doch vrijwel ondoorzichtig was. Bij het binnengaan bleek het ons, dat er een grijsaard woonde, die er zijn merkwaardig beroep van maakte om wagenwielen te vervaardigen uit ronde boomstamplakken.

Na enige glazen warme geitenmelk gedronken te hebben stuurde onze gastheer plotseling mijn metgezel weg en verzocht mij in de schoorsteen te kijken. Verwonderd voldeed ik aan zijn verzoek en zag tot mijn niet geringe verbazing een trap, bestaande uit klimijzers, die tot het dak reikte. Nieuwsgierig geworden klom ik er op en wie schetst mijn verbazing toen ik, met mijn hoofd boven de schoorsteen uitkomend, een geheel glad grasveld aanschouwde, waarop op verschillende plaatsen mensen bij putjes op hun knieën in de grond zaten te kijken, daarbij meestentijds gierend van het lachen. Ik trok mij toen uit de schoorsteen omhoog en zag, dat ik mij vergist had, want wat ik voor een grasveld had gehouden, bleek de loverlaag te zijn, die ik reeds van het bos uit gezien had. Vrolijk scheen de zon hier uit een helderblauwe hemel. Ook wat betreft de putjes in de grond was ik misleid, want dat bleken kijkgaatjes te zijn, waardoor men, zonder van daar bemerkt te worden, naar beneden kon zien. Ik verstoutte mij om ook eens naar beneden te gluren, en weet Gij wie ik zag, Lezer? U. S. J. J.

INTREDE.

Er was eens een man, die metselde voor zijn broodje. Hij had veel kinderen, van welke ons gelukkig veel bekend is. Hij leefde aan een rivier, waaruit hij met zijn zoons iedere dag de stenen haalde waarmee hij zijn bouwsels bouwde. Vanwaar die stenen kwamen wisten zij niet. Maar zij waren er voor hun doel, goede en slechte stenen.

Het jongste zoontje van de man was nog te jong om zijn vader te helpen met het bouwen. Het was echter niet zó jong, dat het niet de stenen uit de rivier kon halen en er mee spelen. Het kind maakte de stenen dan zorgvuldig schoon en bouwde dan maar zijn eigen bouwseltjes. Het paste de stenen netjes in elkaar en maakte zo getrouw na wat het zijn vader had zien bouwen. Eigenlijk helemaal niet getrouw, maar met allerlei fantasieën en versieringen, wat ook pa wel zou willen, maar niet deed omdat die voor zijn broodje bouwde. Maar de bezigheden van het kind bekeek de vader toch vaak met plezier, en als het kind een mooie steen gevonden en gebruikt had, nam pa die wel eens stilletjes weg en gebruikte hem zelf. Stilletjes, want het jongetje was een echte driftkop en pa hield niet van ruzie, vooral niet als de kinderen gelijk hadden.

Zo ging dat altijd maar weer door; altijd: tot nu toe. Het is pa goed gegaan, want de rivier bracht steeds meer stenen aan en, hoewel de kwaliteit van de stenen de laatste tijd achteruit ging, gaat het pa nog steeds goed. En pa neemt ook nog vaak de mooie stenen van het kind weg. En pa heeft weer genomen.

En de jongen heeft alles weer omgebouwd en weer nieuwe stenen gezocht en in zijn emmertje gedaan. Maar nu zijn er te weinig voor dat éne gebouwtje, waar het kind altijd zo graag mee speelde.

Kleine kinderen worden groot. Jammer.

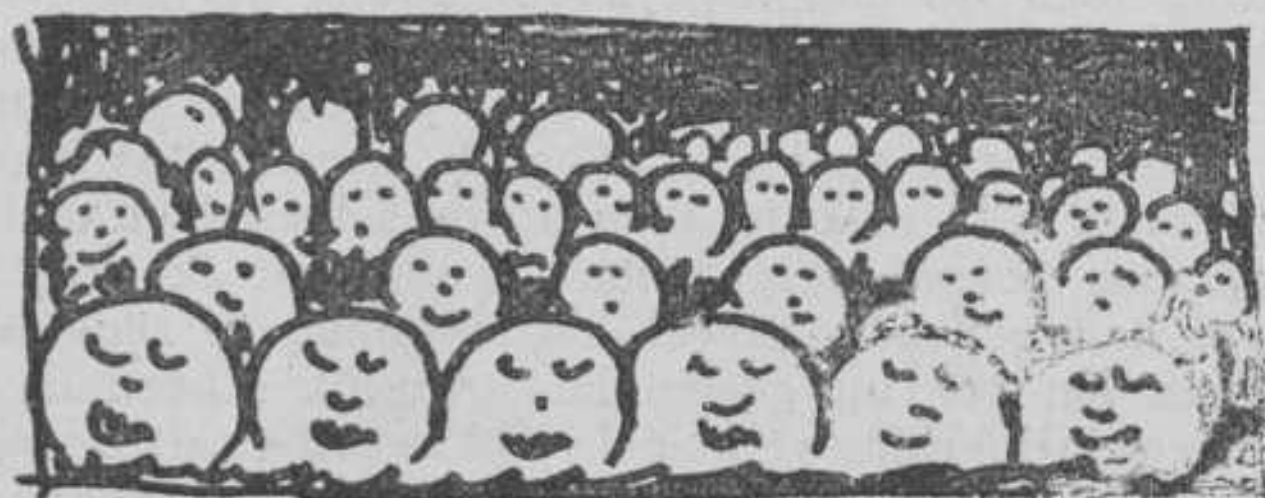
Het jongetje is ook ouder en groter geworden. Het speelt nog wél, maar niet meer met zoveel fantasie en plezier als vroeger.

Het is daardoor, dat het kind lusteloos in het verwaarloosde emmertje pakt, er drie (misschien nog wel slecht schoongemaakte) steentjes uitgraait en in het, vroeger zo zorgvuldig onderhouden, eigen bouwseltje stopt.

J. C. S.

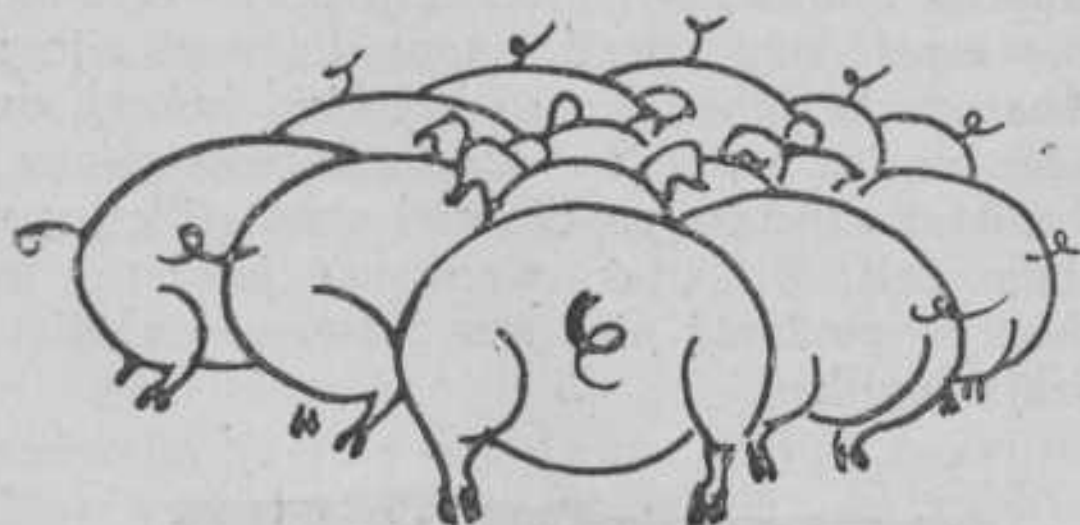

Met domme smoelen
op de voorste stoelen
zich te bekoelen
Maar geen zak
voor de Almanak.

Stelt verwaten
vriendjes kandidaten
vormt uitgelaten
machtige senaten
maar geen zak
voor de Almanak.

Maar deze
loopt college
leeft in vreze
om te sjezen
Maar ook geen zak
voor de Almanak.

Met een boekje
in een hoekje
Droomt van een new lookje
met een rose onderbroekje
Maar geen zak
voor de Almanak.

Smoking statie
bij installatie
dronken facie
waarin ik geen haat zie
Bovendien geen zak
voor de Almanak.

Het zij u in vertrouwen medegedeeld dat:
het de laatste week is dat uw adres gewijzigd kan worden;
het Vrijdag 5 November is, de sluitings datum voor de in-
zendings termijn;
vele verslagen nog niet binnen zijn;
volgende week een schandelijst van niet ingeleverde verslagen
zal worden gepubliceerd.

STUDENTEN CAROUSSEL VEREENIGING TE DELFT.

LEDENVERGADERING.

Op 9 November a.s. zal een ledenvergadering gehouden worden in het dispuut om 8.30 uur, waar ieder lid wordt verzocht aanwezig te zijn in verband met belangrijke te nemen beslissingen.

AGENDA:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Contributieverhoging.
4. Uitvoering.
5. Manege.
6. Rondvraag.
7. Sluiting.

Tevens worden de leden er opmerkzaam op gemaakt, dat zij zo snel mogelijk dienen over te gaan tot het vormen van groepen, die geregeld zullen gaan rijden en dat zij hiervan een lijst moeten overhandigen aan de Commissaris van het Bestuur.

Namens het Bestuur van de
Studenten Caroussel Vereniging
te Delft,

A.STIKKER,
Secretaris.

Na het uitreden uit het Bestuur, van de Heer F. M. van Gogh, heeft het Bestuur van de Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereniging zich als volgt samengesteld:

- W. Veldhuis, President.
L. J. Pigeaud, Secretaris.
F. W. Craandijk, Thesaurier.
J. Meyers, Filmcommissaris.
H. J. C. Boertje, Commissaris van Materiaal.

Namens het Bestuur,
L. J. PIGEAUD.

De Biljartcommissie wenst het volgende onder de aandacht van de leden der Sociëteit „Phoenix” te brengen:

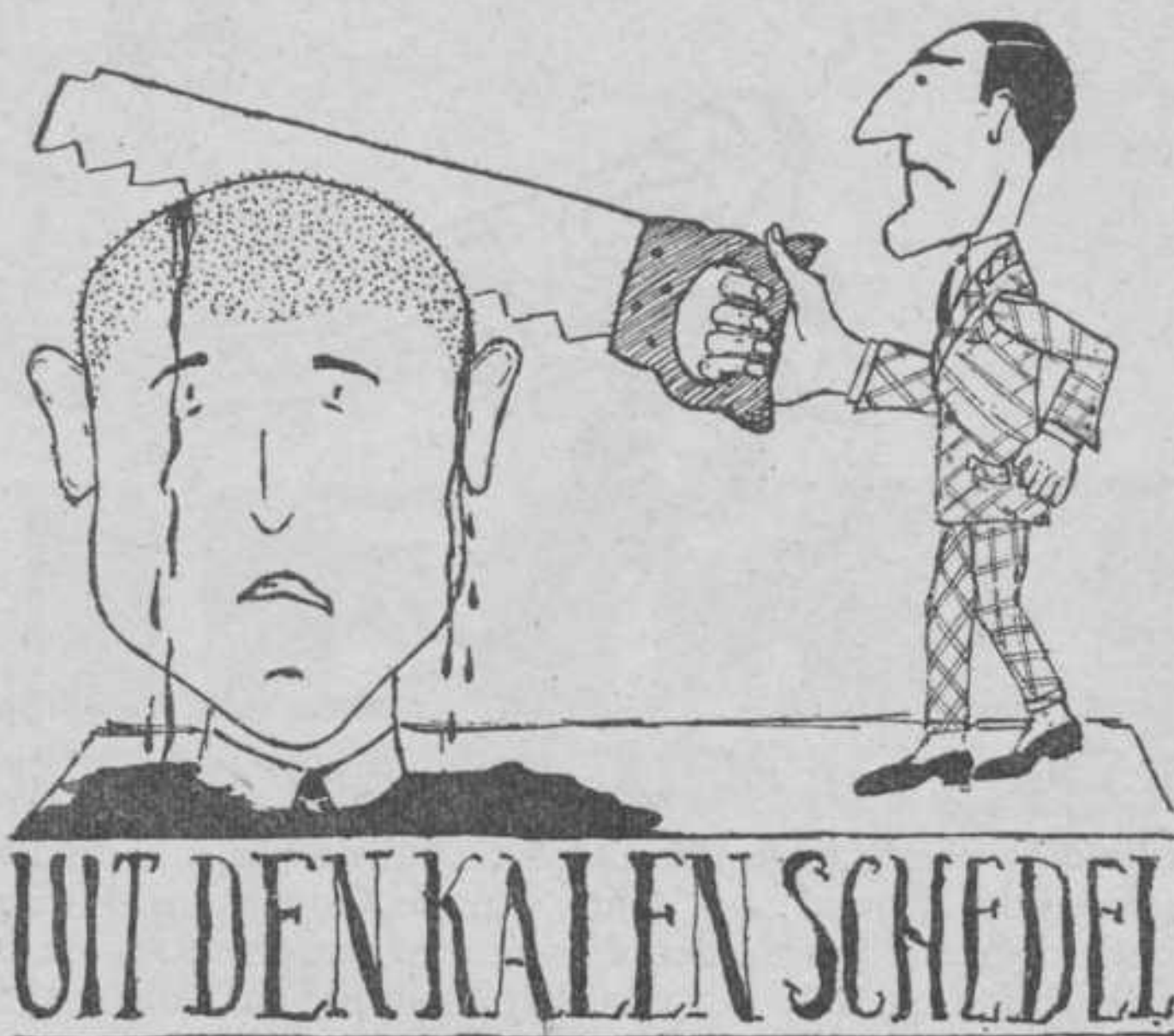
In artikel 4 van het „Reglement voor de Spelen” wordt onder Biljart 4 verstaan het dichtst bij de Oude Delft gelegen Biljart; onder Biljart 3, het Biljart dat het dichtst bij Den Haag ligt; onder Biljart 2, het Biljart dat het dichtst bij de Phoenixstraat ligt.

Voor de eerste Biljartproef wordt een gemiddelde van 1 vereist over 25 beurten; voor de tweede proef een gemiddelde van 2 over 25 beurten.

Het is aan ieder lid toegestaan te spelen op het zakkenbiljart.

Voor het introduceren op de Biljarten 2, 3 en 4 is toestemming nodig van het Bestuur of de Biljartcommissie.

Namens de Biljartcommissie,
P. VAN LEEUWEN.

UIT DEN KALEN SCHEDEL

„Het hemelse gerecht heeft sich ten lange leste
Ontferremt over mij; en nu is 't uit met pesten.
De vijant, zonder dat ik uitkomst durfde hoopen,
Is haastighlijk een borreltje gaan koopen.
Hoe snel, hoe onverziens is deze kans gedraeit?
Hier, daer de deurwacht lagh, is 't velt alom bezaeit
Met das en petten, verbaest van 't lijf gereeten,
Tot hoogh in des vogel Phoenix's klauw gesmeeten.”

VAN, GELDER.

Mijnheer van Gelder, het doet de Redactie waarlijk genoeg
dat U nu eindelijk de Societeit uit bent. Mogen vele eerste-
jaars uw goede voorbeeld volgen.

RED.

BOERTIGE LIEM-ERICK.

Vroeger leefde in de zalen
Spontane vreugd en scherpe geest.
Klonken tinklend wijnbokalēn,
Thans is dat alles „eens geweest”.

Komt dit ook niet door Besturen,
Voortgekomen uit tē grote hoop.
Moeten we het extra zwaar bezuren,
Omdat vullis lintwaarts kroop?

De twee jongsten van 't Bestuur,
Zwellend in hun nieuwe macht,
Maken dat na 't middernachtelijk uur
De vogel Phoenix smaat'lijk licht.

„Ach” zo spreekt hij tot wie luistert,
„Laat af met vijgen aan mijn kop.”
En terwijl het licht verduistert,
Neemt hij snel zijn wieken op.

De boer en de chinees,
Zij zaten als verlepte apen
Vol deemoed en vol vrees
De boze vogel na te gapen.

Na listig zoeken, dan hervonden,
Knielden zij ter Phoenix neer.
Beleden daar hun grove zonden,
En de vogel keerde weer.

B. W. 23.

Bij de jongste Bestuurswisseling werd het Bestuur als volgt
samengesteld:

E. F. Bunge, President
T. Ament, Secretaris
B. J. Tideman, Thesaurier
C. K. Otto, Wedstrijdsecretaris
F. G. Insinger, Commissaris van materiaal.

Dertig jaar geleden, op 21 October 1918, werd de Delftsche
Studenten Rugby Club opgericht. Dit is voornamelijk te
danken geweest aan de verschillende wedstrijden, die in Ne-
derland werden gespeeld door een Zuid-Afrikaans team.
Enkele Delftenaren, enthousiast geworden voor het rugby-
spel, hebben toen het initiatief genomen en de D.S.R.C. werd
opgericht. De rugby-sport was hiermee in Nederland geïntro-
duceerd. Vele clubs zagen het levenslicht, maar in de vol-
gende dertig jaren werden ook verschillende clubs weer ont-
bonden. Eén club echter bleef bestaan en zij leidt geen
kwijnend bestaan, maar is een bloeiende vereniging. Het is
de rugby-club der Delftsche Studenten. Inderdaad is het een
voorrecht zich de oudste club in den lande te mogen noemen.
Maar trotser is de D.S.R.C. nog op het feit, dat zij de stoot
gaf, die leidde tot het enthousiast beoefenen van deze sport
en dat met het dertig-jarig bestaan van de D.S.R.C., tevens
het dertig-jarig beoefenen van het rugby-spel in ons land zal
worden herdacht.

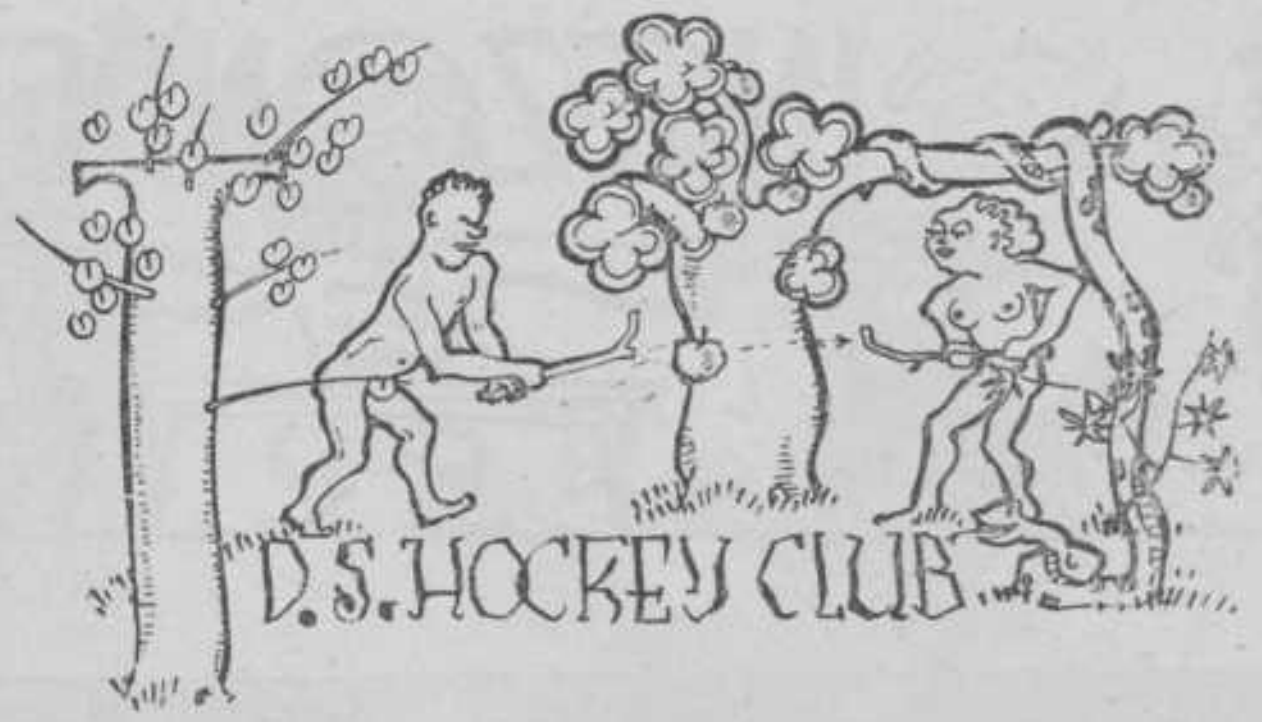
Om velen de gelegenheid te geven hun medeleven met de
D.S.R.C. te uiten, zal het Bestuur op Vrijdag 12 November
a.s. van 5.00 tot 6.00 uur op de Bibliotheek van de Societeit
Phoenix recipiëren.

Zaterdagmiddag zal een wedstrijd worden gespeeld tussen
het verleden en het heden.

Het huidige eerste team der D.S.R.C. zal de strijd aanbinden met de „Old Tigers”, het team van de Oud-leden. Het zal bijzonder worden gewaardeerd, wanneer een grote schare belangstellenden om 3.00 uur naar het Laantje van Vollering zal trekken, om deze wedstrijd te aanschouwen.

Namens het bestuur:
T. AMENT,
Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN HOCKEY CLUB.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Hockey Club heeft zich na de jongste bestuurswisseling als volgt samengesteld:

D. de Vries, President,
F. Roelofsz, Secretaris,
J. v. d. Valk, Thesaurier,
P. v. d. Harst, Commissaris A,
H. C. Simon Thomas, Commissaris B.

Namens het Bestuur:
F. ROELOFSZ,
Secretaris.

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstr. 40, Tel. 550302,
Den Haag.

WOLLEN
TRUIEN
SLIPOVERS
CROON
PEPERSTRAAT 7

Académie de danse Rocco Dubois

Sinds jaren het adres van de Delftse studenten hervat haar
Studenten Dansclubs en Privélessen

Het summum op Dansgebied en Amusement

Inschrijving aan het Hoofdinstituut: J. P. Coenstraat 34 te Den Haag
(Bezuidenhout Telefoon 77.19.09.)

Ook voor de lessen der Dansclubs, die gegeven worden in Gebouw PULCHRI STUDIO, Lange Voorhout, Den Haag.

Laat U terstond inschrijven

Door onze vele buitenlandse reizen kunnen wij U verzekeren, dat ook dit jaar Uw stoutste verwachtingen overtroffen zullen worden.

Voor Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Martin's
Cafeteria

Wijnhaven 23

DE KUYPER
OUDE GENEVER • LIKEUREN • DRY GIN • ANNO 1695 • SCHIEDAM

A. 22

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Stoomblekerij
Chemische Wasserij

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

voor de Herenwas

Jan Garos

'n Vorstelijk glas bier!

Oranjeboom

